

ՏԱՂ ԱՌ ԳԵՂԵՑԿՈՒԹԻՒՆ

Երկինքներու խորերէ՞ն թէ անդունդէն կուգաս դուն,
Գեղեցկութիւն, որ ակնարկդ դժոխային, երկնային,
Խառնակօրէն բարի գործ եւ թէ ոնիր կը հեղու,
Որուն համար ինչո՞ւ քեզ չբաղդասել գինիին:

Քու աչիդ մէջ արեալոյս ու վերջալոյս կը պահուին,
Իրիկուան պէս փոթորկոս՝ տարածող ես դուն բոյրի,
Համբոյրներդ սիրահիւք, բերանդ՝ անօթ գինիի,
Որ հերոսը կ'ընէ վաս, եւ մանուկը քաջարի:

Մութ գեհնէն՞ կ'ելլես դուրս թէ կ'իջնես դուն աստղերէն,
Բախճը դիւթուած վաշտերուդ կը հետեւի որպէս շուն,
Ուրախութի՞ն կը ցանես եւ կամ աղէտ փօրէն:
Դուն կը վառես ամէն ինչ, տալով հաշիւ ոչ մէկուն:

Գեղեցկութիւն, դուն կ'անցնիս մեռելներէն հեզմանով,
Դոհարներուդ մէջ սոսկումն չէ ամենէն դիւքավառն,
Եւ Սպանդը ամենէն շատ սիրելի զարդից ֆով
Փորիդ վալայ քու հըպարտ կը պարէ միտ խօլաբար:

Թէ դուն կուգաս երկինքէն կամ դժոխքէն փոյթ չէ ա՛ն,
Գեղեցկութիւն, մեծ հիւաղ, դուն ահարկու պարզիմաց,
Աչիդ քանի, ու ծիծաղդ, ու տոգ ինծի կը բանան
Անհունն՝ զոր ես կը սիրեմ, եւ զոր երբեք չեմ հանչցած:

Սասանայէ՞ն, Ասուծմէ՞, ի՞նչ փոյթ, հուրի կամ հրեշտակ.
Կեոյթ, բուրում եւ նշույլ պարիկ աչիով թաւաւեող,
Ի՞նչ փոյթ, քանի դուն կ'ընես, ով թագունիւն իմ միակ —
Աւխարհն նրազ ասելի, վայրկեաններն ալ ինչ հնձող:

Թրգմ. Տօթ. ՇԱՀՆԱԶԱՐ ՈՐԲՈՒՆԻ

ՇԱՌԼ ՊՈՏԼԷՌ